

„цитѣ, притѣснителитѣ и убийцитѣ на това население. Може ли Спасителът на свѣта да одобри таквъзъ нѣщо? Това ли е любовъ къмъ неприятеля, да го поддържае съ хладнокрѣвие, за да слѣдва да върши жестокости?

„Въпрѣки всичко това, обаче, ние още се надѣемъ;
„ние се уповаваме на Божията правда и вѣрваме, че тя
„не ще се забави да тържествува. Като ви благодаримъ
„изъ дълбочината на сърдцето си за вашитѣ горещи сим-
„патии къмъ нашитѣ майки, нашитѣ сестри, нашитѣ
„жени и дѣца, ние Ви молимъ да не прѣкъсвате вашитѣ
„моления къмъ всемилостиваго Бога и да слѣдвате да се
„трудите за облекчение злощастията на нашата нещастна
„страна. При това оставаме съ дълбоко почитание.

Ваши покорни слуги, български делегати: $\left\{ \begin{array}{l} Д. Цанковъ. \\ М. Д. Балабановъ. \end{array} \right.$

Лондонъ, 7 октомврия 1876 г.

Както става явно отъ тоя нашъ отговоръ, женскиятъ единбургски комитетъ отправяше чрѣзъ насъ и едно съболезнователно писмо до българскитѣ жени, което писмо за жалость не можихъ да намѣря въ съхраненитѣ ми книжа, както е случаятъ и съ други още нѣкои не безинтересни писма. На това съболезнователно писмо, обнародвано и въ нѣкои английски вѣстници, се изпрати чрѣзъ насъ отговоръ отъ свищовскитѣ жени, но, за голѣмо пакъ мое съжаление, и отъ самия този отговоръ, сжщо обнародванъ въ нѣкои английски вѣстници, не намѣрихъ прѣписъ въ моитѣ съхранени книжа. Съ крайно, обаче, удоволствие, и за да се види, отъ какви чувства сж се въодушевлявали въ онова врѣме нашитѣ свищовски гражданки, азъ давамъ тукъ мѣсто на съхраненото тѣхно писъмце до насъ, чрѣзъ което се изпровождаше тѣхниятъ отговоръ. Ето това писъмце: